

kun vil faa 1 pCt. og ikke mere; det vil undertiden være alt, hvad de kunne naa til i Købstæderne. Det kan jo ikke forholde sig rigtigt, at det skulde være en retfærdig Fordeling af Bæftatningen mellem Købstad og Land.

Der er et ganske ejendommeligt Tilfælde, som jeg tror at burde nævne, fordi det i Virkeligheden er overordentlig karakteristisk og viser, i hvor høj Grad det Forslag, der her foreligger, er ufuldkomment og ganske ude af Stand til at løse nogle af de allerstørste Vanskeligheder, der ere fremdragne i denne Sag. Trede Medlemmer ville maaske vide, at det er ikke ganske sjældent, at en i en Købstad boende Mand, som driver ret betydelig Næring og skulde svare en ret betydelig Stat, flytter ud i et Landsogn uden for Købstadens Grænser og bosætter sig der, for at undgaa den store Stat til Købstadkommunen, 6 å 7 pCt. Han kommer saa til at svare den forholdsvis ubetydelige Stat i Landsognet og alæder sig ved, at Købstadkommunen gaar Glip af den ret betydelige Indtægt, som den skulde have af ham. Hvorledes vilde det stille sig i et saadant Tilfælde som dette efter dette Lovforslag? Saaledes, at vedkommende Mand ganske rolig bliver siddende derude, bliver ved som hidtil at unddrage sig den store, betydelige og retfærdige Bæftatning til Købstaden, og at i Virkeligheden det Landsogn, hvori han bor, kommer til at give et Beløb til Købstaden. Jeg indrømmer, at her er et Tilfælde, hvor man kan sige, at Landet kommer til at give et Bidrag til Købstaden, men saa er det netop et Tilfælde, hvor det ikke burde finde Sted, thi Forholdet er det, at det ikke burde være Landet, som skulde betale til Købstaden, men vedkommende Statthæder, som ikke skulde kunne have Ret til ved en saadan Flytning at unddrage sig den naturlige Bæftatning, som burde paa-hvile ham. — Derfor er det min Opfattelse, at den Bestemmelse, der særlig er indeholdt i § 5, i Virkeligheden ikke løser Spørgsmaalet paa nogen fyldestgørende Maade, og der kan navnlig ikke være Tale om andet, end at Købstæderne maa finde sig i høj Grad brøstholdne ved en Bestemmelse som denne.

Med Hensyn til de interkommunale Regler skal jeg i øvrigt tillade mig at gøre opmærksom paa en uheldig Bestemmelse, der er kommen ind fra Folketingets Side. Man har i Folketinget, og det forekommer mig med fuld Røje, gentagende udtalt sin Glæde over, at den Bæftatningsform, som findes i Købstæderne og paa Landet, er en Bæftatning paa Formue og Lejlighed, efter ved-

kommendes hele økonomiske Stilling, altsaa ikke en Indkomststat, eller hvad man vil kalde det, men tværtimod en Bæftatning, hvorved man kunde tage alle de Forhold, der vedkomme den paagældende Statthæder, i tilhørlig Betragtning, Indtægten Bæftaffenhed, dens større eller mindre Fasthed, om den er baseret paa Formue eller ikke. Det er i og for sig meget rigtigt, at saaledes er Forholdet, kun i København har man en kommunal Indkomstbæftatning. En anden Sag er det jo, at man i Købstæderne efterhaanden egentlig talt er kommen nærmere og nærmere til at have en Indtægtsbæftatning i Stedet for en Formue- og Lejlighedsbæftatning, det er en Sag for sig. Det hidrører fra, at Kommunalloven af 1868 har optaget den Bestemmelse, at vedkommendes Indtægt skal anføres i Vægningen. Det kan ikke undgaa, hvor meget man vil prøve paa at tale om, at det ikke betyder noget, at til hævende og sidst bliver Grundlaget for hele Bæftatningen den Indtægt, hvortil man skal anslaa vedkommende, og naar man i dette Lovforslag har indført en tilsvarende Bestemmelse for Landkommunernes Vedkommende for Fremtiden, vil det uundgaaelig føre til, at man ogsaa der kommer bort fra Formue- og Lejlighedsbæftatningen. Det vil jeg kun sige i Forbigaaende; det karakteristiske Moment, jeg vil henlede Opmærksomheden paa, er den Sammenblanding, som finder Sted af Princippet om Formue og Lejlighed med Princippet om Indkomststat, om Procentskat, idet der nemlig, som Folketinget har affattet § 2, sidste Stykke, er en Bestemmelse om, hvorledes Kommunens „Statteprocent“ fremkommer. En Statteprocent er absolut uførenelig med Formue- og Lejlighedsbæftatning, der kan netop ikke være Tale om procentvis Bæftatning, men om et Skøn efter en hel Mængde forskellige Omstændigheder, derimod ikke om procentvis Bæftatning. Nu har man af Hensyn til de mellemkommunale Regler taget med, at der foruden den egentlige Formue- og Lejlighedsbæftatning skal findes en Statteprocent, som skal lægges til Grund for den mellemkommunale Fordeling. Det kan være, at det var nødvendigt at gøre noget saadant, men jeg nævner kun dette for at sige, at det er yderligere et Bidrag til, at Formue- og Lejlighedsstaten vil forsvinde.

Bortset fra de uheldige Regler, jeg har nævnt i § 5, vil jeg sige, at naar der en Gang skal gives en Overføgt over, hvad Kommunerne i Landet have opnaaet ved denne Lov, hvis den bliver, som det her foreliggende Udkast, saa tror jeg, at Resultatet